درد او بې وسي

راټولوونکی: ممتاز (ضیاء)

د کتاب ځانګړنې

کتاب نوم: درد او بې وسي

راټولوونکی: ممتاز (ضیاء)

برېښنالیک: mumtazzia2019@gmail.com

اړیکو شمېرې: 0785858999 - 0704134052

چاپځای: شمس مطبعه – ننګرهار

چاپ وار: لومړی

چاپ کال: ۱۳۹۹ هـ ش

ډالۍ

ټولو مئینانو ته

زما له طرفه ډالۍ

بسم الله الرحمن الرحيم

هغه لیونۍ فکر کوي ما هیره کړې...
خو نه پوهیږي چې د هغې یاد زما ژوند دی...
ای زما سپیڅلې مینې!

***

ایا پوهیږې! ستا په هیرولو به مې روح اسمانونو ته فنا شي؟؟
که غواړې همداسې وشي نو یو ځل بیا مې...
ستا په هیرولو تهمتي کړه.

***

ما ته مې زړه بې روحه ښکاري...
زه مې دردونو پسې خفه یم...
زه مې خفګان پسې خفه یم...
زه مې سپیڅلو اهونو پسې خفه یم...
کاشکې مې هغه د ګرمو اوښکو...
ناڅاپه ویاله د ورځې یو ځل په مخ بهیده...
کاشکې د هغې مینې تل ژړولم...
اووف خدایه...!
ایا زه یوازینی کس یم چې له درده خوند اخلم؟
ایا زه یوازینی کس یم چې ژړا پسې ژاړم...؟
زه د هغې مینې ته هم د خوښۍ لپاره خوشحاله یم ...
هم د خفګان لپاره...
هغه زما لپاره ټوله خوند ده...

زه او ته يو ځای نه شوو...
خو د محبت له نامه قربان شم...
مونږ يې دومره يو بل ته نژدې کړي يو...
چې د دنيايي رابطو په نامه يې نه شو يادولی...
که څوک وپوښتي څه مې کېږې ؟؟؟
هېڅ نوم نه لرم ، ته هم هيڅ ورته مه وايه...
د محبت همدا لوی مقام مو بس دی.

***

وايي! د جمعې د ورځې دعا عرش ته ځي...
ای خدايه...!
د يوه انسان محبت هم هغې مرحلې ته...
مه رسوه چې...
د خپل تللي محبوب د بيا ليدلو...
درد او تابونه لري.

***

د ژوند لپاره مې روح لرم...
د ليدو لپاره سترګې...
يوازېتوب ته ستا خيالونه لرم...
او د مينې لپاره زړه...
ددې ټولو د ساتلو لپاره خدای ته راکړې يې...
او بيا ستا د ساتلو لپاره...
زما د بې انتها مينې بې پايه جنون.

د هغې ژړا تم نه شوه...

هغې په ژړغوني غږ وویل...

تا زما په زړه څه کړي...

زه دې ولې لیونی کړې یم...

ما د هغې په ښکلو سترګو کې سور اور ولید...

د هغې زړه او سترګو دواړو ژړل...

نن پوه شوم...

د هغې بې انتها مینې ته زما جنون هیڅ هم نه وو...

خو په دې هم پوه شوم...

چې...

هغه زما د وفا په مټ ژوند کوي...

او زما د مینې په روح ژوندی پاتې ده.

***

کله مې چې نړۍ ته سترګې خلاصې کړې...

یو راته په غوږ کې وویل...

د عمر تر پایه به درسره یم.

په خندا شوم ، ومې ویل ته څوک یې...؟؟؟

ویې ویل: غم او یوازېتوب.

نن مې د هغې له تصوير څخه وپوښتل...!
ايا ستا په ځپلولو به مې تقدير بدل شي...؟؟؟
هغه مسکۍ شوه...
بيرته يې سره ساه وايستله...
غږ يې بدل شو...
سترګې يې ډکې شوې...
ورو يې وويل:
ته ما ځپله کړه...
بيا که څه بدليږي که نه...
زه يې هيڅ پروا نه لرم.
هغه سترګې چې ته يې ليدلی وې...
په تا پسې ژاړي...
هغه زړه چې ستا رنګ يې اخيستی...
ستا په ياد کې کړيږي...
هغه روح چې بې تا نيمګړی وو...
لا نيمګړی دی
او هغه ارزوګانې چې بې تا بې روحه شوي.
لا دې د راتګ معجزې ته په تمه دي...
نو ای زما سپيڅلې مينې... !!!
راشه...!!!
او په راتګ دې يو ځا ته نوی ژوند ورکړه.

ژوند دومره ښکلی دی لکه د هغې سترګې...

د هغې سترګې دومره ښکلې دي...

لکه زموږ مینه...

زموږ مینه دومره ښکلې ده...

لکه زموږ د وصال د شیبو خیالونه...

د وصال خیال دومره ښکلی دی...

لکه...!!!

ما چې د هغې په مړوند...

ترسهاره سر ایښی وي.

***

هغې ته مې وویل: خدای دي ما مړ کړي!!!

د هغې له سترګو اوښکې توی شوې...

هغې ډیر وژړلې ،جنګ یې راسره وکړ...

رانه خفه شوه او په قهر یې وویل...

زه ستا څخه نفرت کوم.

اوووف خدایه...!!!

د لومړي ځل لپاره مې د نفرت په کلمه کې...

بې انتها مینه ولیدله.

***

موبايل مې پر لاس کې ريږدي...
ستا نمره راته عجيبه کيف راکوي...
ميسج مې وليکه...
(" ډېره مې يادېږې")
خود لېږلو بټن راته هغه پېغور راکوي...
چې د تلو پر ورځمو د هر څه ختمولو چيغې ووهلې.

***

د قهوې تريخ غړپ...
ستا خواږه خيالونه نشي راڅخه هيرولی...
د سګريټ تور دود ستا سپينه څيره نشي رانه پټولی...
د يوازيتوب دروند خوف ستا نازکه موسکا...
نه شي راڅخه اخيستلی...
اخر ستا د هيرولو لپاره زه ولې ناکامه هڅې کوم...؟؟؟

***

ستا سترګې ستا لپاره د ليدو وسيله...
او ستا سترګې...
زما لپاره...
د ژوند کولو وسيله.

نه وم...

ډېر وخت نه وم...

ما ویل زه به هم ستا په څېر...

ددې ځای پرېښودلو سره هر څه هېر کړم...

نه، نه کېږي...

راغلم...

بیا راغلم...

ته نه یې خو...

د یادونو کنډوالې شته.

***

زه چې ماشوم وم...

د داستان دردونکې صحنې مې ډېرې خوښې وې...

نن چې زما ژوند خپله یو داستان دی...

لا هم هغه عادت راسره دی...

په کومه ورځ چې ډېر درپسې خفه یم...

ډیر ځوریږم...

په هغه ورځ له ژوند څخه ډیر خوند اخلم.

***

زړه مې په دې خاطر درد نه کوي...

چې تا نه لرم...

په دې خاطر ژاړم چې...

تا لرم خو بیا هم زما نه یې.

***

مینه لا شته...

یادونه دې هم شته...

دانتظار خوږې شیبې هم هغسې خوږې دي...

زما پته ژړا لا چا نه ده اورېدلې...

ستا رازونه مې یوازې ستورو ته ویلي...

هر څه په خپل ځای دي...

بس یوازې ته نه یې...

ته مې ډېره یادیږې.

***

له خدایه...

خپل مرګ نه غواړم...!!!

له مرګ سره مې په زړه کې...

ستا مینه هم مري.

***

د خدای د عبادت سپېڅلتیا...

د روژې د مازدیګري سپېڅلتیا...

د هغې د سترګو سپېڅلتیا...

د ماشوم د موسکا سپېڅلتیا...

او د یو چا په یاد کې...

د دردونو د سکوت سپېڅلتیا...

ژوند بس همدغه دی.

***

تقدیر...!!!

هغه رنګین یوازېتوب...

هم راڅخه واخیست...

چې تر سهاره به مې...

سترګې اوښونږې...

د مبایل سکرین ته...

مسکۍ وې...

او د هغې میسجونهمې ځوابول.

***

سګریټ هم غماز دی...

د غم کمولو په بدل کې مې...

ژوند خوري.

یو څوک د سګریټ په لوګي کې راښکاره شي...

بې وسه او دردونکې اروایې راته وایي...

زما ګرانه...!!!

ستا له سرو سترګو لوګی شم...

ته ولې ما نه شې هیرولی...؟؟؟

اخر موږ ولې دومره بې وسه یو...؟؟؟

او بیا ورو ورو لوګی او هغه اسمانونو ته فنا شي...

زه هم د خپلې تنهایې او بې وسۍ په مټ...

یوه سړه ساه وباسم...

او د سګریټ فلټر ځمکې ته وغورځوم.

***

د ګل ځانګه یې پرې کړه...

یوه یوه پاڼه یې وشکوله...

او له اغزیو ډک ډنډر یې...

په ځمکه وغورځاوو.

هغې په نا فهمۍ کې...

زما د یوازیتوب او دردونو...

یو ژوندی انځور جوړ کړ.

***

د فیسبوک د پاڼې...

په یوه وړه کړکۍ کې...

د چا خبرو ته دومره ځیر یم...

لکه زما د ژوند...

ټولې هیلې چې...

تر همدې کړکۍ...

را محدودې شوې وي...

***

ستا د نه راتلو اوږد انتظار مې...

په سړه ساه...

ترخو اوښکو...

او دردناکه موسکا...

پای ته...

ورسوه.

***

یوازیتوب هم عجیبه حالت وي...

زړه دومره نرۍ کړي چې په تیزه خندا هم درد کوي...

***

ته دې یو ځل د خپلو سترګو د ښکلا انداز...
پخپله وګوره...!!!
او بیا زما زړه ته د صبر اوږدې قصیدې ولیکه...
کله چې ستا سترګې پیژنم...
د صبر په نامه هیڅ شی نه پیژنم...
زه مې د ژوند هره شیبه...
ستا د لیدو لپاره بې صبره تیروم.
د کمپیوټر په سکرین د هغې عکس ته ګورم...
سترګې یې راته وایي...
ډیر مه راته ګوره...!!
هسې نه خدای دې هېر شي او ګناهګار شې...
زه موسکی شوم.
هغه لیونۍ نه ده خبره...!!!
چې یو څوک یې د پاڼو په شمیرلو...
د خدای د نعمتونو...
ذکر کوي.

***

د هغې میسج راغی...!!!

لیکلي یې وو...

"زړګیه شپه په خیر، سترګې پټې کړه او بیده شه".

ما هم سترګې پټې کړې...

مبایل مې په زړه پسې ټینګ ونیوه...

او بیده شوم.

***

ستا تګ یوازې هغه قدمونه نه وو...

چې ته یې فنا کړې...

بلکې...!!!!

زما د ارزوګانو یوه رنګینه نړۍ یې هم...

فنا کړه....

له نمجنو سترګو یې اوښکې توی شوې...

زما په سینه یې سر کیښود...

ورو یې وویل...

که موږ پښتانه نه وو زه به اوس ستا وم...

***

ژوند، لکه هغه...
لا ورسره لاس و غړې یم...
او هغه لکه زما روح...
ژوند مې ورپورې...
تړلی.
څه عجیبه سلسله...!!!

***

که ستا سترګې...
زما په نه شتون کې اوښکې تویوي...
دا یې حق دی.
خو ای زما لیونۍ...!!!
کله چې دې په خوا کې یم...
بیا دې هم سترګې سرې شي...
او په سینه مې اوښکې توی کړې...
زما ګرانې...!!!
ستا سپېڅلې مینې ته...
د نړۍ هیڅ سپېڅلتیا نه رسیږي.

د زړه د ننه ډیر دردونه راسره وي..

خو بیا هم وایم یوازي یم

***

زما د زړه یو انځور...!!!

تیاره، خاموشه او دردونکی ماحول...

یو څو بې وسه ارزوګانې...

بې شمیره اهونه...

بې روحه انځورونه...

او هلته په یوه کونج کې...

ستا د وفا...

ستا د پاکې میني...

او ستا د ښکلو سترګو...

یوه بې بها خزانه...

هی ګرانې...!!!

دوه سپیین لاسونه دې...

***

هغه شوخ باد...

چې ستا له اوربل سره لوبې کوي...

زما د خیالي ارزوګانو...

یو ژوندی انځور دی.

ما ترغاړې تاوو کړه...
او د زړه د تل خبره راته وکړه...
زه به دې په ویښتو کې ګوتې بندې کړم...
او د زړه د تل خبره به درته وکړم...
ته زما د مینې په غرور کې خپل ژوند ګوره...
او زه به...
ستا په ښکلو سترګو کې...
زما ټول عمر.

***

موږ وایو مینه ژوند دی...
خو بیا...
مینه له خلکو پټه ساتو...
موږ هغه څه له خلکو څخه پټ ساتو..
چې ژوند یې بولو...
د مینې او ژوند فلسفه هم څه عجیبه ده.

***

زه دا نه وایم چې موږ د یو بل نه یو...
خو، دا ضرور وایم چې...
ته ولې هم زما یې او هم بې ما یې...
او زه ولې هم ستا یم، او هم بې تا یم.

همدا پټه دنیا او ورک نوم مې ښه دی.
د زړه دردونه همدلته پټ ښه دي.
نور مې ددې بې نومه ژوند کیسه چا ته نه کوم.
هسې نه څوک مې د زړه په څړیکو پسې وخاندي.
د ژوند هغه شیبه...
هم تیره شوه...
چې د هغې غږ مې واورید...
او هغه خوږه شیبه یې هم تیره شوه...
چې هغه مې په انتظار کې بې قراره ولیده...
ژونده...!!!
کاشکې دې ځینې شیبې لکه د سینما فلم...
له سره کتل کیدای.
ما به په بیا بیا کتلو سره...
د ستړي ژوند ستړیا ورکوله.

***

هغه توره وریځ چې په اسمانونو کې ده...
یوه تږه یې زما په زړه کې هم شته.
زما زړه هم لکه د ژمي مازدیګر...
تیاره او خاموشه دی.

د بس په تمځای کې...

د سرو ویښتانو جنۍ او دنګ هلک...

یو بل ښکلول.

ما هم په ډاډه زړه...

د خپل یوازیتوب دا ترخه خاطره...

د یاداښتونو په کتابچه کې...

ولیکله.

***

د پیړۍ تر ټولو لنډ او دردونکی داستان...!!!

یو څوک بې انتها مینه درسره کوي...

خو ژوند درسره نه کوي.

د هغې د سترګو سپین سره شوي...

زما سترګې هم نمجنې...

د ژمي ورځ یخه، تیاره او باراني ده...

سړکونه هم خالي او خاموشه...

خدای خبر ولې...

نن یو ځل بیا...

زه، هغه او ټول کاینات خفه ښکارو.

***

اوس مې هم یاد دي...
تا به ویل:
زه دومره مینه غواړم چې...
یو بل پسې لیوني شو...
نن د یو بل لیوني یو...
خو...!!!
د پخوا په څیر...
لا هم د یو بل نه یو.

***

د مکتب د وخت کتابچه ګورم...
دوه تورې او ښکلې سترګې...
یو په تیر پېیلي زړه...
لاندې ځاځکي ځاځکي ویني...
او د رحمان بابا دوه بیتونه...
اوس پوه شوم...
هغه وخت...
چې لا شاګرد هم وم...
ستا د سپېڅلې مینې په لټون کې وم.

***

هغه مې په خوا کې نشته...

خو...!!!

په ژوند کې یې لرم...

هغه زما د روح برخه لري...

په سترګو یې نه وینم...

خو په شتون یې...

ژوند کوم.

که زه انځورګر وای...

ما به د خپل یوازیتوب...

وچو شونډو...

سړو ساوو...

او نمجنو سترګو...

یو تور ، سپین انځور...

د چا په یاد کې...

ایستلی وو.

***

زما د ژوند درې هیلې...!!!

یوه دا چې ته زما شې...

بله دا چې زه ستا شم...

او دریمه دا چې زه او ته د یو بل شو.

زه ډک زړه ګرځم...

زما روح تیاره او خاموشه دی...

د ژمي اسمان هم ډک زړه ګرځي...

او د ژمي ورځ زما روح ته ورته ده...

تیاره او خاموشه....

زه خو په هغې پسې خفه یم...

چې الاهي نظام به په چا پسې خفه وي...؟؟؟

***

په زړه کې مې د هغې یاد د اصل غمي په څېر...

ورځ تر بلې نور هم سپېڅلی کیږي...

او د ساتلو ارزښت یې ډیریږي...

هې زما لیونیه...!!!

ستا د هېرولو توان مې له لاسه ورکړی...

لکه په مینه کې چې دې مرسته وکړه...

په هیرولو کې دې هم...

مرسته غواړم.

***

ستا د وصال ورځ که معلومه وای...

ما به له تنهایي، غم، درد او خیالونو سره سره...

د امیدونو په جنت کې ژوند کاوو.

زمونږ د مینې حدود نشته...

ځکه مې ورته وویل چې...

ته ما نشې هیرولی...

خو د هغې غرور زمونږ مینې ته حدود وټاکل...

او زما د هیرولو ژمنه یې وکړه...!!!

***

بُخل مې د مینې د قوت لپاره تر ټولو ښه اصل باله...

خو داسې هم نه...

چې ته دې نه یې...

مګر که مې د خپلې سترګیا او د عذاب خلاصېدو لپاره...

د خوب ښاپېرۍ په غېږ کې نیسې...

ته دې بخیله شې او ستا یاد مې دې خوب ته پرې نږدي.

***

هغې مې په سینه سر کیښود...

جوړه لاسونه یې تر غاړې را تاوو کړل...

هغې نور هیڅ ونه ویل...

خو په سړه ساه یې دومره پوه کړم...

چې...!!!

نوره مې خپله که...

او ټول عمر مې له سینې څخه مه بیلوه.

زما سپېڅلې مينې...!!!
ته د حوس سمندر ته مه لاهو کېږه...
ددې سمندر په تل کې د نفرت نهنګان...
او په ساحلونو کې د پشيمانۍ لېوان ګرځي...
مخکې له دې چې بې ځوا که شې...
په خپلې سپېڅلتيا دې ايمان راوړه...
او ټوله نړۍ خپله کړه.

***

يو ملګرى لرم...!!!
نور که ووايم چې د نړۍ تر ټولو بدبخته يم...
کومه سهوه نه کوم...
همدا يو ملګري باندې مې شکر کاږم...
زما د هر عذاب نه خبر دى...
خپل تقدير دې راسره داسې ظلم نه کوي.
ما ته دې دا ډار نه راکوي...
ته يې رانه واخيستې...
دى دې رانه نه اخلي.

***

عمر به تیر شوی وي...
بلا زړونه به د خپلې ناکامې مینې خړو اوبو وړي وي...
زماني به د نفرتونو لپاره ښه پراخ بازار موندلی وي...
د پاکو زړونو هره ارزو به د بې وسۍ توري بلا...
په بې رحمۍ خوړلې وي...
خو د ژوند په هر بدلون کې به بیا هم...
ما خپله مینه صادقه ساتلې وي...
او له نفرتونو ډکه نړۍ به...
زما د جنون په انتها کې...
داسي حیرانه وي...
لکه...!!!
زه چې ستا د سترګو معصومیت ته حیران یم...

***

د میز په سر مې د افغانستان بیرغ...
او د کمپیوټر په سکرین د هغې عکس...
له دواړو سره ډیره مینه لرم...!!!
خو د قسمت تر ټولو ترخه حادثه...
هغه دا چې...!!!
نه پوهیږم ولې مې له دواړو سره نصیب نشته...؟؟؟

اندېښنې مې هغه وخت وپېژندې...

کله چې ته لاړې...!!!

بې خوبي مې هغه وخت وپېژنده...

کله مې چې خوب ته اړتیا وه...

او ته نه وې.

***

ستا ضد...!!!

زما لېونتوب...!!!

پر مونږ اختر محرم کړ...

ما ویل ته به مبارکي راکړې...

او ستا ضد له ما لومړی مبارکي غواړي.

***

زما د زړه په وړلو کې یې یوه ګړۍ ځنډ ونه کړ...

خو د هغې په خپلولو کې...

دادی یو عمر تیر شو.

***

د اختر نژدې کېدل راته د درد عجیبه کیفیت راکوي...

تېر اختر مو د اختر د تېرولو پلانونه ګډ وو...

خو سږ کال ستا د تلو وروسته...

ستا د یوازې اختر تصور راسره دی.

هغه زړه چې ستا له مینې ډک پروت دی...
ما د روژې لوږې او تندې ته نه ورکوي...
زه ستا شتون د خپل رب مهرباني بولم...
او په دې شکرونو د عبادت تارونه اوږدوم...
زه د یوه سپیڅلي معبود له سپیڅلې مینې سره...
خپله مینه هم لمانځم...!!!
زه د هغې د ښکلا په زره زره کې...
د خپل خالق ټول حکمتونه وینم...
او په پوره ایمانداري...
د روژې له میاشتنې عبادت څخه...
خوند اخلم.

***

کله کله ژوند د هغه چا نوم هم کیدای شي...
د چا له لاسه چې...
شپه او ورځ...
ژړیدلی یې.

***

د انسان خپل ځان لپاره عذابونه ډیر دي...
تر ټولو ستر عذاب یې دا دی...!!!
چې له چا سره تر ټولو ډیره مینه کوي...
پر هماغه یې شک پیدا شي.

نه مې غوښتل چې څوک مې کمزورتیا شي...

نه مې غوښتل چې د چا کمزورتیا شم...

وشول، زه که په ملا مات شوم...

ته هم روغه نه یې...

دواړه دومره کمزروي شو...

چې پرته له یو بله ژوند کول را ته مانا نه لري.

***

د پښتنې پېغلې د مینې اظهار...!!!

چې په حیا...

بې وسۍ...

نا امیدۍ...

وړوکي زړه...

ټیټ نظر...

او ډکو سترګو...

خپل جانان ته...

په کمزوري غږوایي...!!!

(زه درباندي ګرانه یم)...؟؟؟

***

روږه سپېڅلې ده...

عبادات سپېڅلي وي...

د خدای رحمتونه سپېڅلي دي...

ستا مینه سپېڅلې ده...

ستا یادونه سپېڅلي دي...

بختوریم...!!!

ژوند مې سپېڅلی دی.

***

د هغې بیلتون مې زړه ته دومره ګران پریوتی...

ته به وا یې...

زړه مې د کایناتو تر ټولو درنه او توره کلا ده...

کله کله خو مې خپل روح هم ویره ورڅخه کوي...

او د وتلو لار غواړي.

***

تنهایي او خاموشي مې زړه ډیر خوړلی...

زړه مې د کایناتو له هرې خاموشۍ څخه ویره لري...

د رخصتۍ په ورځ د ښار کوڅې داسې را ته ښکاري...

لکه ټول کاینات چې بې جانانه شوي وي.

ترهغو ژوند کوم...

ترڅو چې تا لرم...

ترهغو مینه کوم...

ترڅو چې ساه لرم...

ترهغو دې یاد ساتم...

ترڅو چې زړه لرم..

ترهغو دې غواړم...

ترڅو چې روح لرم...

نو...

ای زما سپېڅلې مینې...!!!

ته خبره یې ...؟؟؟

دلته د یو چا ژوند ستا تر ژونده محدود دی.

***

ستا لیونۍ مینه...

زما لیونی زړه...

او زموږ لیونۍ غوښتنې...

هرڅه لیوني...!!!

خو بیا هم په پوره ایمانداری ورته ژمن یو.

هغې ته دومره ووایه...!!!

چې هغه دې ډیر یادوي...

هغې ته زما د یوازیتوب کیسې مه کوه...

خو دا ورته ووایه...!!!

چې هغه دې له یادونو او غمونو سره...

نوې نړۍ جوړه کړې...

او ژوند په کې کوي.

***

وخت هم زما په څېر پر تا مین دی...

تا ته یې د سکون تالې درکړې...

خو زه یې تر قیامته له ستونې را څوړند کړم.

***

زړه چې مې...

ستا په یاد کې درد کوي...

بیا دې انځور تېنګ زړه پورې نیسم...

زړه مې ارام شي.

خو...!!!

له سترګو سره دا لوبه نه شم کولی...

ځکه اوښکې مې...

ستا ښکلی انځور خرابوي.

هغې مې په سینه سر کیښود...
او اوښکې یې زما ګریوانه ته توی کړې...
هغې د خپلې مینې ټول دردونه...
زما د زړه تل ته ورسول...
نن مې د یوې پښتنې پیغلې...
بې انتها بې وسي ولیدله.

***

پرون دې ویل : (زړه مې تا وړی)...
او نن وایې: زړه مې درد درپسې کوي...
ایې زما د مینې لیونۍ...!!!
چې زړه دې ما وړی...
بیا یې درد ځنګه احساسوې...؟؟؟

ژوند د ضرورتونو مجموعه ده...
په ژوند کې هر څه ته اړتیا شته...
خو زه...!!!
ستا مینې ته بې انتها ډیره اړتیا لرم.

زما ژوند لکه د هغې سترګې مړاوی شوی...

ځکه زما د ژوند کیسه...

د هغې له مړاوو سترګو پیل شوې.

***

کله کله انسان نه مړ وي او نه ژوندی...

بلکې په دریم حالت کې وي...

هغه یوازیتوب دی.

هغه یوازیتوب...!!!

چې د چا سترګې دې نه ژوند ته پرېږدي...

نه مرګ ته.

***

هر څه خپل مقابل لري...

زما ژړا که ستا د خندا له وجې وي...

خبر زه دې ټول عمر وژاړم.

***

ستا له لېدلو ډېر څه راوړم...

خو څه چې مې ډېر ځوروي...

ستا هغه خبرې چې...

ستا ښکلې غټې ګردې سترګې...

ورسره همغږې نه وي.

ستاخندا مې ډېره خوښه ده...
خو هغه خندا نه...!!!
چې ستا پرزړه رانه هغه ټول غمونه پټوي...
مګر هغه خندا...!!!
کوم چې زما له مينې درته جوړ شوي....
***
ستا سره مينه زما مجبوري ده...
زموږ بيلتون د تقدير پريکړه ده...
يوازيتوب مو خپل نصيب دی...
هر څه زما او ستا تر وس هاخوا خبرې دي...
راځه! نور به هيڅ ګيله نه کوو...
بس سپيڅلې مينه به کوو.
***
د ژوند هر برخه مې و ازمايله...
هر کار مې په خپل همت وکړ...
که به لوېدمه...!!!
دوه وارې به مې هوډ قوي کېده...
خو...!!!
ته مې چې وبايللې...
څو وارې مې ځان وبايلود...
ژوند راته ستا د بايللو له وجې...
ډېر بې ارزښته ښکاري.

داسې مینه هم امکان لري چې...

په نه لیدو پیل شي...

په فاصلو دوام وکړي...

په خبرو اوږده شي...

په یادونو پخه شي...

په وفادارۍ ژوندۍ پاتې شي...

په ستونزو وپالل شي...

په اسویلیو درنه شي...

او په خپل سپیڅلتوب سپیڅلې پاتې شي...

او د ژوند تر اوږدو اوږده شي.

***

سپیڅلې مینه فاصلې نه پیژنې...

او دا د انسان په واک کې نه وي

ځکه...!!!

د سپیڅلې مینې کنترول د زړه په اختیار کې وي.

***

ددې سکڼې ماښام هره لمحه...

ما ته زما د بې هنره ژوند پېغور را کوي...

مړ به شم مړ...!!!

ته مې ولې وباېلودې...؟؟؟

که قسم وکړم...

چې ټوله زندګي مې په غېږ کې نېولې وه...

غلط نه وایم.

ځکه...!!!

چې هغه وخت مې یوازې او یوازې ته زندګي وې.

***

له هغه وروسته چې تا پیژنم...

تنهایي هم پیژنم...

د زړه په تل کې نرۍ څړیکې...

او د خپلې بې وسۍ انتها هم پیژنم...

د خیالي نړۍ جنتي ژوند مې هم ولید...

بس...!!!

سپیڅلې مینې مې ژوند ته...

یوه رنګینه خاموشي ورکړې.

***

نن د خبرو لپاره څه نه لرم...

خو د ژړا لپاره ډک زړه...!!!

کاشکې خو ژړا هم لیکل کیدای شوه...

زه ډاډه یم چې ډیرو به راسره ژړلي وو.

په ژوند کې هر څه مرګ لري...

احساس...

خیال...

هیلې او ارزګانې...

باور...

اعتبار...

او حتا دوستي.

خو...!!!

یوازې پاکه او سپیڅلې مینه ده...

چې مرګ نه مني.

***

مرور یو...

تنګ نېولي یو...

زه خو دې ته ډېر ځورېږم...

چې ولې رابانديې غږ نه کوې...!!!

جان !

ته که هم داسې یې...

په څه بهانه ووایه...!!!

زه خامخا درته غږ کوم...

د یو چا لپاره شپه رڼول...

د یو چا لپاره ټول ورځني کارونه پرېښودل...

د یو چا لپاره له ژونده زړه توربدل.

دا هر څه مې په خپل عادي حالت کې نه شومنلی...

خو اوس چې همداسې یم...!!!

محبت دد ې هر څه برداشت هم را کړ.

***

د بهر په غاړه یوازې کښینئ...!!!

بیا د یوازیتوب خوند وګورئ...!!!

که لا زیات خوند غواړئ...!!!

هغه څوک در یاد کړي چې...!!!

په ژوند کې مو د هغې په یاد کې...

کله هم ستړ ګې لمدې شوې وي.

***

ملګري وایي...

ډېر غم مه کوه ناروغ به شې...

ملګري مې په ملګرتیا کې مخلص دي...

خو...!!!

زه که د هغې په یاد کې غم ونه کړم...

ځان د هغې په مینه کې مخلص نه احساسوم.

هغه شپه...!!!

چې ستا ترشونډو دوه ګوتې نږدې وم...

هم مې یادیدلې.

نن چې ستا له سترګو ډیر لیرې یم...

هم دې یادوم.

زما او ستا مینه په فاصلو نه...

بلکې...!!!

په سپیڅلو ارادو تړلې.

زما او ستا مینه فاصلې نه پیژني...

موږ یو بل د خپل روح حصه ګڼلې...

او بس یوازې سپیڅلې مینه کوو.

***

سپیڅلې مینې ته مې...

بدرنګه زمانه داسې پیغورونه ورکوي...!!!

ته به وایې...

دا زړه مې بیخي د ښکلو احساساتو حق نه لري.

ترخو چې مې سپیڅلې مینه په خوا کې وي...!!!

زه به مې خپلو هیلو ته...

په کلک هوډ د خوښیو سینګار ورکوم.

او خپله مینه به پالم.

ماتیم...!!!

ډېر ماتیم...!!!

پرهنداري زړه مې...

د خپل سپېڅلتیا په خاطر...

له هرلورې بلا کانې وورېدل.

مات وجود مې...

څومره منفي ذهنیت را کړ.

***

رخه او بُخل...!!!

دوه هغه ځوریدلي حالتونه دي...

چې د محبت قدر یو بل ته ور پیژني...

ما چې کله هم له تا نه د چا په اړه پوښتنې کولې...!!!

تا باید زما هغه حالت درک کړی و...

کوم چې ستا محبت مې زړه ته راوړی و.

ددې پر ځای چې پر ما د شکمن تور ولګوې...

باید زما د مینې قدر دې کړی وی.

***

نه مې پېژندې...!!!

له نامه سره دې هم اشنا نه وم...

ډېره په اسانه مې زړه را خپله کړې...

باور لرم دا خپلولي په داسې تار تړل شوې...!!!

چې د پردي کېدلو نوم سره مې...

هم زړه اره اره کیږي.

***

له کمپیوټر او له موبایل څخه مې...

ستا هر څه رنګ کړل.

هر څه راته ډېر اسانه و...

خو...!!!

د زړه او الکترونیکي ماشینونو تر منځ...

د احساس تفاوت دی.

کاشکې مې له زړه نه...

د ماشینونو په څېر د خپلې مجبورۍ په خاطر...

په اسانه رنګولی شوې.

***

له تا وروسته مې...

زندګي یو راکړل شوی کار دی...

باید ژر ژر یې پوره کړم...

ټول خلک...

زما د سترګو سورخي بې خوبي ګڼي...

خو زما په خپل سپیڅلي محبت یقین دی...

چې ته یې داسې نه ګڼې...

ته له حقیقته خبره یې...!!!

***

په زړه کې مې ستا د هره ورځ وژلو سره...

د ژوند ډېرې موقعې ووژلې.

اوس پوهېږم...!!!

ته نه مرې...

ته نه وژل کېږې...

ته د خدای له ذاته محبت یې...

خو زه ستا په مرګ روږدی یم...

هره ورځ به دې وژنم...

تر څو خپله له درده ووژل شم.

***

محبت څومره ساه ګانې درکړي...

میاشتې وشوې چې...!!!

هره شپه دې په خپل زړه کې وژنم.

زما او ستا د مینې اثر په هرڅه کې ولې وینم ؟
زه له تا خفه یم خو له ما بیا د ژوند هره ورځ خفه ده...
هیڅ شی هم را ته غاړه نه را کوي...
هیڅ شی را باندې سکون نه لوروي...
خوب چې د سترې ژوند ښه ملګری مې دی...
هغه هم همداسې مې سترې پرېږدي.
***
د زلمیتوب ګرمایش مې...
د محبت لپاره سل لارې لټولې...
خو...!!!
تر څو مې چې محبت پېژنده...
نو محبت زما زندګي را خوړلې وه .
***
هره خبره مې لولې...!!!
هرې خبرې سره ستا د زړه درد هم محسوسولی شم...
خو ای زما په ژوند د سپرلي تېرې شوې سیلۍ...!!!
په خپله مینه قسم کوم...
که مې ستا ځوربدل زړه کې وی.

نه پوهیږم...!!!

زما د زړه د مینې جذبې ولې زما خاموشي وژني ؟

ولې مې دې ته مجبوروي...؟؟؟

چې ولیکم ، ولیکم ، ولیکم ...!!!

بس هره خبره ستا په نامه ولیکم.

***

دا څو ورځې ښه نه وې...

په خپل حالتونو مو جنګ کوه...

پرون دې ویلې چې...!!!

سهار راجیګیږم ، شونډې مې پترې نیسي...

ویني کیږي.

زه پوهېدم ته مې هره شپه په خپل زړه کې وژنې...

خو چې کله بیا راته د شونډو د پټریو او وینې کېدو خبرې کوې...

ستا په زړه کې له مرګ وروسته په خپل ژوند هم وژل کیږم.

***

څومره تفاوت و...!!!

زما مینه لکه ستا د تلیفون شمېره...

تل به مې په زړه لیکلې وي.

ستا مینه لکه ستا د موبایل کرېډت...

چې په ختمېدلو یې هرڅه ختم شول.

هغه مسکۍ شي...

سره ساه وباسي...

او ووايي...

ګرانه کاشکې...!!!

له کاشکې سره يې سترګې ډکې شي...

رنګ يې سور واوړي...

او زما په اوږه سر کيږدي.

زه پوهيږم موږ يو بل ډېر غواړو خو...!!!

کاشکې د يو بل کيدای شوی.

***

زما او ستا مرورتيا...!!!

هم په نامعالومو علتونو وي.

لکه زمونږ اړيکه چې نا څرګنده ده...

کله مې ملګرې کړې...!!!

کله له ملګري نه هم نږدې شم.

او کله بيا درته بيخي ناپيژانده اوسم.

***

له مودو وروسته دې ستر ګې وینم....

له مودو وروسته راته...

ستا په مخکې خپله خاموشي زړه سکون دی...

ډاریږم...!!!

هسې نه زړه مې...

د هغو سرګردانو مودو په اړه ګویا شي...

کومې چې ستا نه شتون راکړی وې.

ستا ستر ګې خندنۍ لېدل غواړم...

لکه زما د زړه په څېر پرېشانه نه.

***

تنهايي او خاموشي مې...

زړه ډېر خوړلی...

زړه مې د کايناتو له هرې خاموشۍ څخه...

ویره لري...

د رخصتۍ په ورځ...

د ښار کوڅې داسې راته ښکاري...!!!

لکه ټول کاينات چې بې جانانه شوي وي.

اوووف خدایه...!!!

زه چې خپله مینه په خوب کې ووینم...

سهار ته مې...

له خوشحالۍ هغه خوب لا هیر وي...

زما ګرانې ته مې ولې د زړه رګ رګ ته ننوتې یې...؟؟؟

***

خیاله...!!!

نور بس دی...

نور دې هسکو څوکو ته نه خیژم...

نور مې خپلې سپېڅلې مینې ته خواست کوم...

چې راشې...

او له بې حسې نړۍ مې خلاص کړې.

***

زړه مې ډېر ځورېږي...!!!

تا سره هغه د احساس سترګې نشته...

چې یې ووینې...

خو ای د لیونۍ خیاله...!!!

ته ځینې لیوني لفظونه راکړه...

چې د خاموشۍ په لېونیو لمحو کې یې...

له ځانه سره په تکرار تکرار ووایمه.

نن ټول مات مات يم...

خو نه پوهیږم...!!!

ولې د خپلې مينې زور او سپيڅلتيا...

تر هر بل وخت ډېره احساسوم...

ايا نن کومه ځانګړې ورځ ده...؟؟؟

***

نن د هغې مينې...

زما په زړه کې دومره ژورې څرېکې جوړې کړي...!!!

ته به وايې...

په زړه مې د هغې د يادونو سونامي راغلې.

***

د زړه او نفرت اړيکې...

لکه تيل او اوبه نه سره ګډيږي.

خو مينه او زړه...

لکه سپنج او اوبه يو بل جزبوي.

راځئ...!!!

د نرم زړه لپاره نرمه، ګرمه او معصومه مينه وټاکو.

د ډېرو خلکو په مینځ کې تنها یم...

وخت مې د ژوند ورځې ریبي...

خاموشي مې د لیونتوب رېښې شنې کوي...

ملګري مې وايي...!!!

مسته موسیقي اوره...

خو ای رنګ بدلې...!

له تا وروسته مې طبیعت ته...

له کومه مستي راشي...؟؟؟

***

زه مې د ژوند دروند بار...

بې له هغې نه شم پورته کولی...

زه د ژوند ناخوالو نه یم بې وسه کړی...

خو د هغې دروند غم ضرور بې وسه کړی یم.

***

دا ستا تګ یوازي تګ نه وو...

د خوشحالیو تباهي...

د امیدونو قتل عام...

او د یوه ناسور زړه په پرهر د مالګو باران وو.

زه دې په يادونو د خپل يوازيتوب عمر را لنډوم...

هې زما د زړه سره...!!!

ته راشه...!!!

او په راتګ دې زما يوازيتوب ووژنه.

***

زما خيالونو هم د زمانې رنګ اخيستی...

کله کله مې د خپلې سپېڅلې مينې په هکله...

شرارت ته اړ باسي.

هغه چې خوږې خبرې راته کوي...!!!

زړه مې غواړي چې...

خوږې شونډې يې ښکول کړم.

***

ما يوازې د خپل خيال په هغو شيبو...

د ژوند نوم ايښی...

په کومو کې چې زه ستا په خوا کې يم.

او ته مې په پستو ګوتو...

د خوشحالۍ اوښکې را پاکوې.

ستا بیلتون...
یوازې زما د یوازیتوب سبب نه دی ګرزیدلی...
بلکې...!!!
زما د شونډو په پرهرونو...
د اوښکو تروه بارانونه هم وروي.

***

پوه یم...!!!
ته به هم په تنهایۍ کې هره خبره اورې.
لکه زمونږ د مینې هغه لومړۍ شپږ میاشتې...
چې په خاموشۍ کې مو یو بل ته بلا خبرې کړې وې...
تا به هم په غلا راکتل...
او ما به هم له قصده سترګې جنګولې...
وواېه...!!!
ټولې فضا ته وواېه...!!!
خاموشي د مینې خوږه ژبه ده.

***

زه د هغه درد لپاره چې تا رایادوي...
تر زرو هغو خوښیو تیر یم...
چې ستا یادونه مې له ذهنه وباسي.

دا ځل له انځورونو خبرې نه باسم...

دا ځل درسره یو لوړه کوم چې...!!!

زما هره خبره چې....

د خاموشۍ له پای څخه را پورته کیږي...

ستا د هغې سپېڅلې مینې په خاطر به وي...

چې تا د خپلې مجبورۍ له وجې خاموشه ساتلې.

***

روغ وم...!!!

جوړ وم...!!!

لکه عادي انسان مې خپل ټول کارونه کول...

خو...!!!

له کومه وخته چې مې ستا د وجود...

خوشبو روح ته ننوته شوې...

لیونی یم لیونتوب کوم.

***

د زړه د سکون لپاره...

له سترګې ژوند سره سړه ساه...

له سترګې مینې سره خوږه خوله...

او له سترګې بیلتون سره اوږد وصال.

څه وایې...؟؟؟

کله دې هم له خپل زړه څخه پوښتنه وکړه

چې له تا پرته زه

دخپل ژوند په بندو دېوالونو کې څنګه اوسم.

زړه مې په دې ډېـــــــر ځوریږي

چې ته مې نه شې احساسولی....

که دې احساسولم نو یو ځل به دې زما پوښتنه کړې وه...

***

زه د ژوند په هغه ازمېښت کې...

لا تر اوسه ښکېل پاتې یم...

چې زړه مې ستا پر کمڅیو...

او لاسونه او پښې مې د رسمونو په زنځېرونو...

تړل شوي دي.

***

ستا له یاده ایستل دومره دردناک دي...

لکه.!!!

د یتیم ماشوم له سره چې یو یو ویښته باسې.

ستا د وجود په خوشبویي روږدي یم...

که یې محسوس نه کړم...

د زړه رګونه مې په لړزان راځي....

وه نرګسې...!!!

زما او ستا مینه له زړونو نه...

زمونږ په رګونو کې خوره شوې...

مونږ باید د یو بل وجود ته وږمه شو...

پټ اوسو...!!!

خاموش اوسو...!!!

نه...!!!

ګوره زمونږ ترمنځ رابطه بې نومه ښه ده...

که مو نوم ورکړ...

د رسمونو په چړو مو زړونه حلالوي..

زه خاموش یم...

ته هم په خوله لاس کېږده.

***

هغه تحفه چې زړه ورباندې لیکلی وي...

ماته یې تر مادي ارزښت...

معنوي ارزښت زر ځله زیات دی...

هغه فکر ...

خیال...

او احساس چې...

ته نه یې په کې.

زما لپاره زما د ژوند بې ارزښته شیبې دي.

***

زه د یوه ستر انسان له فلسفي مزاج سره...

دومره مینه لرم....

لکه پیغمبر(ص) چې له خپلې عقیدې سره لرله.

لکه پاک زړه چې یې له سپیڅلي محبوب سره لري.

لکه همدا فلسفې چې یې له خپل فکر سره لري.

***

ستا انظار وو ...

چې زما زړه ته یې د زغم ځواک ورکړ...

زما د زړه زغم وو...

چې ستا مینې ته یې سپیڅلتیا ورکړه...

او ستا سپیڅلې مینه وه چې...

زما ژوند ته یې رنګینې شیبې ورکړې.

که زړه د راز ساتلو ځای...

او د درد زغم یې نه درلودی...

ایا مینه به همداسې درنه او سپیڅلې پاتې وی...؟؟؟

***

له ژونده به ستړي شو...

د ژوند له خونده به هم ستړي شو...

بیا به د خپلې عقیدې په مرسته...

د نوي ژوند په لټه کې اوږده اوږده فکرونه کوو...

راځئ...!!!

خپلې عقیدې سر له اوسه مضبوطې کړو..

***

خلک هسې وایي...!!!

جانان زړه وړي...

زما جانان...!!!

هغه خو له ما هر څه وړي...

حتا زما د فکر او خیال هغه ځواک چې...

ما به د نړۍ په هیڅ...

قیمت نه وو پلورلی.

ستا لیونی مینه...

زما لیونی زړه...

او زموږ لیونی غوښتنې.

هر څه لیوني...!!!

خو بیا هم په پوره ایمانداری ورته ژمن یو...

***

زه د سمندر او طوفان له وحشي څپو څخه ویره نه لرم...

خو د هغې په سترګو کې څاڅکي اوښکې مې...

هم زړه دردوي او هم مې...

ارواح نا ارامه کوي.

***

چا چې چا ته له زړه کتلي وي...

ضرور یې د دوهم کس په زړه کې پټ دردونه...

خواږه اهونه...

او سپیڅلي خیالونه پیدا کړي...

***

زه او ګیتار د خپل زړه په درد نه ژاړو...

د ګیتار هر تار زما لپاره زړه بوږنوکې نغمې غږوي...

او زما زړه بیا د یوې سپیڅلې مینې په یاد کې...

اوږدې اوږدې څړیکې تیروي...

زه د سترې نړۍ له سترې ژوند څخه شکايت نه کوم...
زه د سړو ساوو له يخجنو احساساتو څخه نه متاثره کيږم...
زه مې د زړه پټ دردونه د وجود نیمګړتیا نه بولم...
ما یوازې یو شی ځوروي...!!!
کله چې ستا په سترګو کې زما لپاره بې انتها مینه...
او بې انتها بې وسي وويـنم.

***

زه به ستا یاد ته د تقدس په سترګه ګورم...
زه به دې هر خيال د خپل معنويت ستره نړۍ بولم...
زه به ستا د سترګو ځلا...
د خپل تیاره ژوند لپاره پلوشې بولم...
خو زما سپيڅلې مينې...!!!
ته زما مينې ته د (پړ) او (ناکام) نوم مه ورکوه...
ته مې د جنون مټو ته په خوږو کتو...
د مينې ستر ځواک راکوه...
او زه به...
همداسې لیونی...
مینه...
درسره کوم.

زه...

زما زړه...

او زما د سترګو اوښکې...!!!

پوهیږي چې انتظار یعنې څه...؟؟؟

***

ستا د تندي په ښکلوولو کې...

د خپل زړه سکون وینم..

ستا د سترګو په ښکلوولو سره مې...

روح ته دمه ورکوم...

او ستا د شونډو په ښکلوولو کې...

د یوې سترې مینې بریا احساسوم.

***

زه مې د زړه له هر درد سره...

ستا بې وسي هم احساسوم.

خو یو ته یې چې زما په ټوله مینه باور نه لرې.

***

ګیتار خبرې نه شي کولی...

خو زه یې د هر تار په ژړغوني اواز کې...

سل دردونه او زر رازونه اورم.

زما له ګیتار سره د مینې راز هم په همدې کې دی.

زما لیونی زړه وو چې...

د هغې د سترګو په معصومیت یې قسم اخیستی وو...

تر څو خپل زړه د هغې د مینې کور به کړي...

نن که څه هم زما له سترګو همغومره لیرې یې...

خو د زړه په نړۍ کې مې تر خپل روح ډیره رانږدې یې...

او ستا د معصومو سترګو په سر قسم مې تر سره کړی.

***

د یوازیتوب له درده نه ژاړم...

د یوازیتوب له ماحول...

او ذهني کشمکش څخه ویره لرم..

***

د پښتو لنډۍ...

د مئین له زړه څخه پورته شوې چیغه ده.

د پښتو لنډۍ د درد ، غم او بې وسۍ...

ښکارانځور دی.

په زړه به لویه تیږه کیږدم

ستا له یارۍ نه به یې ورو ورو صبرومه

عمر به تیر شوی وي...
بلا زړونه به د خپلې ناکامۍ مینې...
خړ و اوبو وړي وي...
زمانې به د نفرتونو لپاره...
ښه پراخ بازار موندلی وي...
د پاکو زړونو هره ارزو به...
د بې وسۍ توري بلا په بې رحمۍ خوړلې وي.
خو د ژوند په هر بدلون کې به بیا هم...
ما خپله مینه صادقه ساتلې وي...
او له نفرتونو ډکه نړۍ به...
زما د جنون په انتها...
داسې حیرانه وي.
لکه...!!!
زه چې ستا د سترګو معصومیت ته حیران یم.
***
سهار کار ته ځي او ماښام بیرته راځي...
سهار مې زړه وړي ما ښام یې باید راوړی وي...
خو زما نیازبین جانان یې د راوړلو عادت نه لري...
زه مې د سپیڅلې مینې په هر ستم راضي یم...
په هر ستم یې خوشحاله یم...
ځکه زړه مې بې حده زیا ته مینه ورسره لري.

هغې زما د اوښکو وچولو ژمنه را کړې...
خو وخت یې نه دی را ښودلی چې کله...
ای زما سپیڅلې مینې...!!
زه به تر کومه د خپلو اوښکو دردونه...
ستا د وصال په تمه بهوم.

***

که زما، ستا او تقدیر محکمه وشي...!!!
زه له قاضي څخه یوه غوښتنه کوم...
هغه دا چې...
د سپیڅلو زړونو سپیڅلی قاضي صاحب...!!!
تقدیر زموږ د بیلتون په ګنا مه نیسه...
بلکې تقدیر زموږ د مینې په تدبیر ونازوه.

***

دیوالونو ته مې تل پنا وړې...
دیوالونو تل زما یوازیتوب زغملی...
دیوالونو که راسره ژړلي نه دي...
خو...!!!
زما مینه یې ضرور د زمانې له بدرنګیو څخه...
ها خوا ساتلې.

زما او ستا زړونه د حوس په تارنه دي تړلي...

چې دوخت په تیریدو یې...

تارونه سست شي او راولویږي...

بلکې...!!!

د یوې سپیڅلې مینې په کرامت تړلي...

چې د وخت په تیریدو به نور هم پیاوړي شي.

***

زه د هغې له ښکلو سترګو څخه نه تښتم...

خو د هغې د سترګو له بې وسۍ او معصومیت څخه...

ضرور تښتم.

ځکه...!!!

پوهیږم چې د هغې سترګې به مې...

د ایمان زوال ته کښینوي.

***

کله کله مې د زړه درد ډېر ناطاقته کړي...

عجیبه دا وي چې...

همدغه وخت د چا د خندا تصویر ذهن ته راځي...

هماغه خندا وي...

چې بې حده درد هم په زړه خاموشه تېروم.

ته پوهېږې...؟؟؟

ما ستا د خپلولو لپاره ډېر څه وکړل...

خو...!!!

یوازې او یوازې هغه د ګومان د اور بڅرکی چې...

په کومه لاره ستا زړه ته ننوتلی و...

مړ مې نه شو کړای...

هماغه بڅرکي زما او ستا د ژوند ټولې هیلې وسېزلې.

***

ښه خلک تل رښتیني وي...

زه ښه نه وم، خو...

د ښو خلکو ناستې زه هم ریښتنی کړم...

له مینې ډکو خلکو مینه راوښوده...

با شعوره خلکو د ژوند هدف راوښود...

او بې غرضو خلکو معصومیت راوښود.

مشران څومره سوچه خبرې کوي.

(چې اوسې په خوی به د هغو شې)

***

راځئ ژوند ته هدف وټاکو...!!!

زما د ژوند هدف...

د انسانيت هرې تږوتږې ته...!!!

د مينې ، خوشحالۍ او سکون پيوند ورکول.

***

نن دې هم يادوم...

نن دې لا ډيره يادوم...

نن مې د سګريټ لوګی د سينې تل ته نه رسيږي...

نن ډير درپسې خفه يم...

***

د اوښکو حالت مختلف وي...

غم ، خوشحالي ، خندا ، ژړا ، مستي ، درد.....

خو نن مې بيخي اوښکې نه دربدې...

ځکه...!!!

د چا له لاسه چې بهيدې...

هماغه مې اوښکې وچولې...

همدې احساس نور هم ژړولم.

هغه ورځ چې تا وینم مازدیګر به وي...
باراني او نمجنه هوا...
اسمان به حیران وي...
زه او ته به حیران یو...
ستا د سترګو اوښکې به زه پاکوم...
او زما اوښکې به ته...
زموږ د سپیڅلې مینې سپیڅلتیا به...
هم هغسې وي خو...
د بیلتون ویره به مو د حیا فاصلې را لنډې کړي...
او زه به دې په سینه پسې ټینګه کړم...
آخ څومره رومانتیک مازدیګری...!!!

***

خیر دی که د هغې له وجود سره نه یم...
د هغې له روح سره خو د سپیڅلې مینې په تار تړلی یم...
هغه زما د هر احساس ژوندۍ بڼه ده.

***

زه له خپلې بې وسۍ سره یوازې دومره کولی شم چې...
سترګې پټې کړم...
سر په دیوال ووهم...
او اسمان ته چیغې کړم...
خدایه...!!!
هغه زما کړې.

ما نه غوښتل ستا سترګې لمدې کړم...

ما نه غوښتل ستا بانه نمجن شي...

ما نه غوښتل ستا سلګۍ واورم...

خو زما سپېڅلې مينې...

دا هر څه د تقدير کرښو وکړل...

***

کله چې ستا ياد پريږدم..

ته پوهيږې څه کيږي ؟

د ځوانۍ دنګه ونه مې په پريوتو شي...

د خزان تيز بادونه مې ورکوي...

او هر احساس مې روح ته د وتو اجازه ورکوي...

***

زه چې کله هم خپل ځان فنا کول غواړم...

د هغې يادونه مې بيرته هغه ځای ته راوړي...

له کومه ځايه چې...

هم په تيښته کې يم....

هم ويره ورڅخه لرم....

او هم مينه ورسره کوم ...

تا یادوم ...
تا غواړم...
ستا په هکله اوږده اوږده فکرونه کوم...
او ستا په یاد د سکون په لټه کې یم...

***

زما سپیڅلې مینې...
تا زما او زما د ژوند ړنګې لارې په خپله سپیڅلتیا ښکلې کړې...
ستا په نه موجودیت کې هم....
زه له خپلو ناخوالو څخه خوند اخیستلی شم...

***

زه د رنګونو مینه وال یم ...
زه د هرې ښکلا د لیدو بې انتها تږی یم..
زه ستا له ښکلا بیرته ستا تر ښکلا...
هرې ښکلا ته ستا د ښکلا په احترام ګورم...

***

اختره...
دا ځل هم له رنګینیو سره راشه...
هر چا ته پریمانه خوښۍ ورکه...
خو زما برخه خوښۍ زما سپیڅلې مینې ته ورکه..

په ژوند کې به ډیر اخترونه راشي...

ډیرو خلکو ته به په خوښۍ ور غاړي وزوو...

خو زما سپېڅلې مینې!!!

هغه اختر به کله راشي چې تا ته په سترګو سترګو کې

ووایم (اختر دې مبارک شه)...

***

له اختره تر اختره ټولې ورځې دې اختر اختر شه...

او د اختر ورځې دې د ژوند غاړې ته د رنګینیو او خوښیو هار شه

***

سږ کال اختر راته دوه حالته سترګو ته کړل.

هغه اوس د ژوند نوی ملګری لري ،

حق یې دی شاید خوشحاله اوسي.

او......

زما ، د اختر له نامه سره د کړې کړې ستوني درد علت

د هغې نه لرل دي.....

ما د ژوند هر څه له لاسه ورکړل

***

ما مې په ژوند کې هر څه لپاره حد ټاکلی ....

خو...!!

یوازینۍ ستا سپېڅلې مینه وه چې بې حده لیونی یې کړم..!!

په خاموشۍ کې ناري وهم چې....

زما سپیڅلې مینه تا سره ددې لپاره نه وه......

چې ته دې زما په ژوند کې یو څه شي...

بلکې ...

ددې لپاره وه چې ته خپله زما په ژوند کې یو څه یې...

***

هر ځل خدای پامانۍ درد راکاوه .....

او تل مې ویل چې کاش کې مو دا....

د ژوند سخته شیبه نه لېدله...

خو نن رانه بې خدای پامانۍ لاړې ......

ایله پوه شوم....!!

چې پرته له خدای پامانۍ تګ دې،...

بېرته د راتګ او سلام هغه هیلې را غوڅې کړي....

***

په مقدسه شپه مې.....

له خدایه......

د وصال د عمر د زر میاشتو ثواب وغوښت.

دا عقیده ده که لیونتوب؟

زړه مې وایې لاس به مې له دعا ښکته نه وي چې داسې غږ واورم

((لیونیه ! زه راغلم))

زه ستا په څنګل د خوبونو ارزو نه لرم...
زه دې په شونډو کې د خوږې مسکا...
په ژوند کې د بې انتها خوښۍ...
او په سترګو کې د سپیڅلې مینې خوبونه وینم...

***

زما سپیڅلې مینې ته خبره یې ...؟؟؟
اوس مې د زړه لارې تړلې دي ...
او کیلي یې ستا د بیلتون سیلۍ له ځانه سره وړې ...
هو!!! .....
ستا د وتلو لارې یادوم...

***

ستا د خوږې مینې ټوله هستي مې په زړه بار ده...
زه یې په ناز ګرزوم او خوند ورڅخه اخلم...
هغوی چې د مینې هستي د زړه درد بولي څومره نادان دي...

***

بیا هم سړه ساه...
بیا هم ساړه اهونه...
او بیا هم زه او زما یوازینۍ ملګرې ((سایه))....
چې نه مې په غم کې پرېږدي او نه په خوښۍ کې..

زه به دې نه یادوم..
زما زړه به دې هم نه یادوي...
خو زما سپیڅلې مینې!!!
آیا ...
هغه روح چې ستا په یادونو یې زما تن ژوندی ساتلی
او ستا په نامه یې له ما سره وفا کړې ...
څنګه صبر کړم....

***

ستا خالي ځای مې هغه وخت ډیر ځوروي ...
کله چې مې زړه درد وکړي ، سترګې پټې کړم...
بې اختیاره وژاړم...
او لاس مې تر څنګ په خالي ځای ولګیږي ...
کاشکې مې ته خوا کې وی..............

***

نن د یو چا یادونو د خیال هغه نړۍ ته وړی وم...
چیرته چې..
زه ، زما مینه او زموږ خالق وو ...
خو بیا مې هم د هغې شونډې نه دي ښکول کړي...
ځکه چې موږ دواړه خپل خالق ته په روژه ووو ...
ـ زموږ مینه لا هم هغسې سپیڅلې پاتې ده.

یوه پاکه او سپېڅلې مینه وه چې
خوارېده دردونه..
رنګین خیالونه ...
او سپېڅلي احساسات یې راکړل...
***
د زړه د ننه درد....
د بې ریا اوښکو چینه بهولی شي..
او بې ریا اوښکي بیا هر زړه دردولی شي...
***
ستا یادونو زما په زړه کې ...
بې انتها ژوري کندي ویستي دي ...
هلته یې د خیالي نړۍ د ابادولو په بهانه...
ښکلې او دنګې ماڼۍ جوړې کړې دي...
ته اوس د یوې پټې....
خو ښکلې نړۍ
بې تاجه پاچا یې...
***
زه ستا په لور د یوه اوږده مزل سترې لاروی یم...

تل مې ستا خوشحالي ارزو ده...
تل ستا د سپیڅلې مینې بقا غواړم...
نن بیا هم د زړه له تله وایم...
زه که په هر حال یم خو زما سپیڅلې مینه دې ګل او ګلزار وي-
***
زما روژه ده ...
زه به تر ماښامه صبر وکړم او ماته به یې کړم...
خو زما سپیڅلې مینې..
ستا د بیلتون اوږده او سخته روژه به کله ماتوم..
***
هغه څه چې تل یې زه ځړولی یم....
ستا یادونه...
د زړه درد...
او د تقدیر پریکړې...
***
زه دې د خاموشه طبیعت په راز خبر یم.
زه دې د زړه د درزا سندرې اورم
خو ته.......!؟
ته مې ولې په تورو سترګو کې
هغه یوازینۍ او سپیڅلې هیله چې
زړه دې راکړی
نه وینې!؟

نن مې سترګه نه رپیږي ....

نن مې سترګې سوځي...

شاید یوه ورځ...

ړندې شي...

ای تا ته وایم !

ته به کله راځې؟

***

ژونده!!!

آیا زه د سپیڅلې مینې په احترام کې رښتونی پاتې شوی یم ؟؟

***

له تا وروسته....

مې د ېرې نمرې بدلې کړې....

خو اوس هم

چې زنګ راشي

لمړی نفر مې ته ذهن ته راځې....

ایا مینه مري !؟

***

زه د باران هر ځاځکی احساسوم
راځه ما سره په بارانه کې روان اوسه....
چتری پر تا نیسم.
ګوندې لمده شم او ته مې
هم احساس کړې!!!!

***

زه ستا له سپیڅلې مینې سره یوازې ژوند تیروم..
زه له ژوند سره ژوند تیروم...
زه له هغه چا سره ژوند تیروم چې له ما سره نشته...
زما د ژوند فلسفه څومره عجیبه ده...

***

له چا پوښتنه وکړم؟
زما په اوږو ناستو فرښتو به یوازې زما د خولې خبرې لیکلې وي او که د خاموشۍ هم ؟
خو ځه خیر!
ګرانې ! دواړه وخت مې ستا نامه ډیره یاده کړې.....

***

دا څومره ښکلې جمله ده (زما ګرانې)
ددې جملې په هکله مې نن فکر وکړ ....
دا هغه یوازینۍ جمله ده چې زما له خولې څخه بې اختیاره وزي...
او دا رښتیا هم د سپیڅلې مینې لومړۍ نښه هم ده...

کله چې له ډیرې ژړا وروسته سره ساه وباسم...

ته پوهیږې څه کیږي؟

زما روح ، زما حواس ، زما احساس او زما زړه دومره سپیڅلي شي...

لکه ستا د سترګو رڼې اوښکې...

***

زه د حساب په ورځ ایمان لرم

یوه پوښتنه ؟

د خپل فطرت سزا مې چا ته ورکړم؟

څه مې چې خوښ دي هغه مې ځوروي او دردوي ولې؟

***

له تا لرې یم ..

له هر چا لرې یم....

هیڅوک هم نشته ....

خو بیا هم شور دی شور....

(خاموشي غواړم ، مرګه نه راځې؟)

***

زموږ تر مینځ اوږده فاصله د تقدیر پریکړه وه...

خو زموږ مینه له یو بل څخه پټه ساتل د چا پریکړه وه ؟؟؟

ستا له سترګو هاخوا نړۍ څومره بیګانه ښکاري...
زما سپېځلې مینې ته مې د ژوند ښکلا یې...

***

تا
پخوا لاره بدله کړه
اوس
زه په داسې ځای کې یم..
چې مخې ته مې
دوه لارې
یوه
د شور او د ښار
بله
د خاموشۍ او تنهایۍ!!!
خیر دی ، له کومې خوا
غېږ راوکړه
د اصیل سکون لپاره
کومه..
انتخاب کړم؟

په څه ډول؟
په کومو الفاظو؟
او څنګه
درته ووایم؟
چې ستا رازونه او خاموشي مې وژني.....

***

زه تل خاموشه وم.....
زما د زړه په هرې خبرې ستا پوهېدل....
هماغه سپېڅلې مینه وه چې ستا له تګه وروسته
یې هم
درسره کوم...

***

ستا یادونه مې په باراني ورځ ډېر ځوروي..
ځکه ټول کاینات تازه او رنګین وي...
یوازې زه او زما زړه مړاوی او غمګین یو...

***

د هغې له سپېڅلې مینې وروسته مې د زړه دروازه بنده ساتلې..
نه غواړم څوک یې خلاصه کړي...
ځکه !!! هسې نه زړه مې د ژوند رنګ واخلي او بدل شي...

یادونه، خیالونه او دردونه...

د هر ژوي په زړه کې ځانګړی ځای لري..

کله چې دا هر څه تل پاتې شي سپیڅلې مینه ترینه جوړیږي...

او دا هر څه بیا د زړه ټوله هسته نرمه ساتي ..

په پایله کې هر ژوي ته سپیڅلی حس ورکوي...

***

سپیڅلي انسانان د ماشومانو په څیر زړونه لري..

پاک ګرځي...

پاک ژوند کوي..

او پاکې اوښکې تویوي..

***

سپیڅلې مینه تور او سپین ته نه ګوري...

له زړه سره یې کار دی ...

بس هر څوک ژړولی شي ...

***

مینې !!!

که ته نه وی...

د ژوند شیبې به هم تورې او سپینې وی...

لنډه کیسې......

یو خوږ درد ..

یوه خوږه مینه...

سپیڅلي یادونه ...

او یو عمر انتظار ...

***

ستا سپیڅلي یادونه..

د انتظار سړه سیلۍ .....

او د کایناتو درونډ سکوون..

دا هر څه.....

د یوې تل پاتې مینې انځور...

***

ته د پیپیره لرې لاړې....

خو هغه ......

زما د زلمیتوب نشه .....

به راته په همدې ورځو کې......

د ژوند د پای نامه کیږدي..

او ته به ناخبره یې.....

راځئ د ژوند توري ورځې د ښو دوستانو په شتون رنګینې او ښکلې کړو

***

یوې جینۍ میسج راته کړی وو...

"د سپینځلې میني کلیزه پوره ده"

هغې زموږ د فیسبوک پاڼه یادوله...

خو زه د یوې ګړۍ لپاره خپلې سپینځلې میني ته تللی وم...

هغه میني ته چې...

تر راتلو مخکې یې هم زه په لټون کې وم...

له راتلو سره یې د لیونتوب او جنون حد ته ورسولم...

اوس یې په نه شتون کې هم اباد ساتلی یم...

او راتلونکی مې هم د هغې په نوم ځانګړی کړی...

***

ستا له تګ وروسته مې

که ستا په اړه څه لیکل

نو همدلته مې ولیکل

نن مې یو نظر پرخپلې کلنۍ خبرو تېر کړ.

ټول کال مې بختور و چې په کې تاسره غږېدلی وم

وعده کوم چې همداسې به دا نور کلونه دلته ستا سپېڅلې مینه لمانځم..

نن د سپیڅلو زړونو د اړیکو ورځ ده...

نن د میني ورځ ده...

نن زما او ستا ورځ ده...

نن ورځ دې سپیڅلو زړونو ته ډېره ډېره مبارک وي...